

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MUNINN

Nr. 11

15. Februar 1938

2. Aargang

O, Ungdom!

Det har altid været søgende Ungdoms Særkende, at den vilde hente Stjernerne ned fra Himlen, og naar det viste sig umuligt, saa følte den sig skuffet og desillusioneret, indtil Aarenes Modning belærte den om, at Stjerner er til for at lyse, ikke for at gribes!

Hvis det en Dag kunde bevises, at Livet ingen Maal og Mening havde, vilde Mennesket øjeblikkelig digte en Mening ind i Tilværelsen og leve videre, fordi det er „et troende Væsen“, og naar dets Selvopholdelsesdrift kræver at erkende en Ting som Sandhed, saa vil det ogsaa finde denne Sandhed, om det ogsaa skal gøre „Springet ud i det tomme Rum“. Forvisningen om, at „Livet er Kampen værd“, lever som en dyb Understrøm, et Urinstinkt i Sjælen, hos ethvert Menneske, som ikke er psykisk belastet eller totalt nedbrudt af uafvendelige Ulykker. Her er det naturlige Staaested for Tusinder af Mennesker; herfra vokser Sjælen sig Skridt for Skridt gennem Opdagelse og Oplevelse frem til Erkendelse af Mening, Maal og Sammenhæng - inden for sin „Konstitutions Begrænsning“. Vi kan ikke „dræbe“ vor Tankes Søgen ud over al Begrænsning,

men vi kan - og skal - aave den, saa vi formaar at samle hele vort Væsen om de nærliggende Maal og Opgaver, som denne Tilværelse stiller til os, og vi behøver aldeles ikke at vide: Hvorfor, hvorfor, hvorhen for at tjene store og uegenlyttige Maal. „Sandhedens“ hvide Lys er for vort Øje spaltet i hele Spektrets Farveskala, og vi fatter kun „stykkevis og delt“. Vi lever paa Muligheder, det er vort Livs Grundvilkaar. Og mellem disse Muligheder kan vi træffe et Valg - et subjektivt Valg - efter vore Forudsætninger og indtil vor Begrænsnings „Staalmur“.

Naar et Barn sendes i Skole, har det ingen Brug for at forstaa Skolens „Maal og Mening“, som jo ligger langt over dets Fatteevne, og det interesserer sig ikke for noget „hvorfor“ eller „hvorhen“, men gaar løs paa de Opgaver, der stilles det, i naturlig Tillid til, at de „Magter“, som bestemmer over det, ogsaa har en „Mening“ dermed. Af Vigtighed for Barnet er kun de Krav, som stilles fra Dag til Dag, og hvorigennem det lærer Vækstens Lov at kende. Efterhaanden som det modnes, aner Barnet ogsaa noget af „det heles Mening og Sammenhæng“, ja, øver sin ungdommelige Kri-

Th. Langs Skolers Emblem

fremstiller jeg nu i ægte Sølv til en Pris af
Kr. 1,00 pr. Stk.

KNUD JACOBSEN
Guld- og Sølvsmed

tik over for „de højere Magter“. Først naar Skolens Port lukkes for bestandig, vil Maal og Mening ligge klart for Dagen!

Derfor - o, Ungdom! - forgrib jer ikke paa Stjernerne, men lad dem lyse for jer Fod over denne Jord, som er den faste Grund, hvorpaa alt menneskeligt skal staa sin Prøve.

Hic Rhodus, hic salto!

Humanist.

J al ærbødighed.

Jeg griber nysgerrigt MUNINN, hver gang det udkommer. Forsinkes det en dag eller to, fyldes jeg af bange anelser. Jeg føler mig paa en ubestemt måde truet, mine tanker kredser om mit hjem, min kone og mit barn, som jeg dog holder saa meget av. Vil det forsinkede nummer bringe den endelige udslettelse af Hans W. Larsen, hidtil så nogenlunde velmeriteret pædagog i den stad Silkeborg?

Endnu er det gået godt; spændingen er blevet avløst av et lettelsens suk, en i og for sig behagelig slap avspændt sindstilstand. Men - hvorlænge vil det vare? Og nu sidder jeg da her og skriver med skælvende hånd. Jeg søger at skrive mig bort fra min mindreværdsfølelse. Bare jeg nu tør give det til redaktøren.

For hvad er det, jeg i virkeligheden har fået at vide gennem MUNINN det sidste årstid? Jo, jeg er en umulius. Det er sandheden, simpel og nøgen. Jeg vil efter allerhøjeste opfordring være ærlig og erkende, at jeg er ude av stand til at præstere en forkyndelse av en livsanskuelse, der kan hjælpe den søgende ungdom i et „opgør

med alle letkøbte sandheder“, hjælpe den til „opdagelsen av døden“, som siges at skulle være den sande skoles mål. Jeg kan ikke. Jeg har selv ikke nået så vidt, at jeg har fundet „ståsted“ på nogen „fast grund“. Jeg er selv en av dem, der søger, og endnu har jeg søgt forgæves. Kan det bebrejdes mig? Det kan det vel sagtens ikke. Men det kan vel så bebrejdes mig, at jeg er blevet pædagog. Dette sidste kan i al fald diskuteres. Tænk engang, kære stridskæmper, om man krævede av samtlige pædagoger, hvad I mener at kunne kræve av dem. Man går ud i sit skolearbejde i 23-årsalderen. Var det ikke bedre at erkende, at av de unge pædagoger - uddannede ved seminarier og universiteter - kan kun ca. 1 pro mille forventes at møde frem med en livsanskuelse, og så, hvis man erkender det, forlange av det øvrige store, store flertal, at de holder mund med al snak om livsanskuelse. For jeg tør garantere dem, at hvis kravet om vejledning i livsanskuelse stilles tit og kraftigt nok, så vil det ikke vare så forfærdelig længe, før det bliver flertallet av pædagogerne, der møder op med en livsanskuelse. Og så har vi spillet gående, hykleriet og løggen sat i højsædet.

Nej, der er ingen anden vej end at lade de unge tumle med livsanskuelsesproblemerne selv, og så vise dem hen til de mennesker - pædagoger eller ikke-pædagoger - som må formodes at kunne hjælpe dem.

Og så kan vi jo gerne begynde at diskutere forfra, om det, vi lærer i skolen, overhovedet har nogen virkelig Værdi. Dog - lad os også betragte dette som uddebatteret, i al fald for øjeblikket. Lad os grave denne stridsøkse ned. Lad denne diskussion hvile et halvt årstid. Prøv at sætte andre emner under debat; emner, hvor også an-

BØGER

købes!

ANTIKVARIAT

Aug. Kaa . Nygade 8

MEJERIET

»STASSANO«_S

PRODUKTER ER RIGTIGE!

dre kammerater tør deltage i diskussionen. Som det er nu holder mange sig tilbage. De kan ikke være med. De tør ikke - og det forstår jeg så godt.

Nå, jeg har vist allerede vovet mig langt, langt ud. Bare jeg nu kan præstere mod nok til at bede redaktøren tage mod mig.

Hans W. Larsen.

Hilsen til de Halvfjerdsaariges Selvmorderklub.

Jeg sidder og læser i MUNINN. Jeg læser først en Artikel, „Lad os være ærlige“, af Richardt Damm, som fortsætter i næste Nummer, dernæst „Fast Grund“ af Th. og tilsidst „Horisont eller Staasted“ af Jørgen Laursen Vig.

Efter denne aandelige Kraftanstrengelse søger jeg saa vidt mulig „at være ærlig“ og leder efter et „Staasted“ paa „fast Grund“, hvilket vil sige, at jeg vakler tilintetgjort hen paa min Divan, lægger mig paa Ryggen og tænder mig en Pakke „North State“, medens jeg lader Tonerne fra Teddy Petersens Orkester risle ned over min smukke, trætte og anspændte Pande som et køligt og velgørende Brusebad. Efter denne vederkvægende Douche, som atter har bragt mig i Kontakt med det virkelige Liv, hvad man i høj Grad trængte til efter disse Artikler, kan jeg tænke igen — saa'n da —

Th., Richardt Damm og Laursen Vig! Hvis jeg havde mit Haar i Behold, var det blevet graat af Sorg over jer. Er det mig, der er to Aar, eller er det jer, der er 80? Jeg har ikke Spor imod at lege Olding i et Frikvarter eller to sammen med jer, men der er da Grænser. Det er aabenbart jeres Hensigt at gøre alle Landets Gymnasiaster til gamle Mænd, som aandelig set skal være pensionsberettigede den

Dag, de blir Studenter. Egentlig skadelige tror jeg saamænd ikke I er, for de 90% af Gymnasiasterne gaar ikke for dybt i jeres Artikler, da de ikke vil ha deres sunde Livsglæde ødelagt. Vi læser jeres sikkert velmente, men lidet virkende og kraftløse Ord og synes, at det, I skriver, er mægtig flot — paa Tryk.

Mine Herrer — — I tre skulde en Eftermiddag slaa jer sammen og gaa hjem og sætte Sodavand (eventuelt Whisky) paa Bordet og synge en Kanon og for en Gangs Skyld lege, at I var unge. I lægger f. Eks. ikke Mærke til, at det er ved at blive Foraar. — — I har glemt jeres eget Livs Foraar, fordi I er saa optaget af at gruble og sørge over Efteraaret, som vi andre foreløbig ikke skænker en Tanke. Lad os dog ha Lov at nyde vore tre Gymnasieaar som et langt og berusende Frikvarter — — Timen begynder alligevel først, naar vi hver især har lært at knappe vore egne Bukser.

I har gjort det til en Modesag at skulle visne i Alderen fra 16—20. En af jer siger, at Ungdommen er i Nød, en anden taler (antagelig i dyb Selverkendelse) om Drøvtygning i ensrettede Baase, og den tredie er en hel lille Reservejesus. Men tror saadanne tre Gubber, at I repræsenterer den moderne Ungdom? Hvis I tror det, saa skal jeg være den første til at indrømme, at Ungdommen er i Nød, for saa er alt, hvad der hedder Lyst og Mod til at leve, forsvundet hos den. Jeg er overbevist om, at I taler i den bedste Mening, men vent 10 Aar med Resten eller i det mindste fem, hvis I skulde være meget trængende. Vi andre klarer os glimrende og er glade for Livet og lykkelige over at være unge.

Jeg ved godt, at I tre vil kalde mig tom og overfladisk — maaske vil I svare mig — maaske synes I ikke, det er Umagen værd. Skulde I finde paa at svare mig, kan jeg paa Forhaand betro jer, at jeg er saa fuldkommen uberørt af,

RADIO

GRAMMOFONER - PLADER?

SAA

Svend Frederiksen,
Vestergade 24, Silkeborg

Tlf. 47.

BESØG

Ice-Cream-Bar'en

VESTERGADE 16 - TLF. 468

ALTID GODE FOR-
FRISKNINGER
OG BILLIGSTE
PRISER

saa splintrende ligeglad med jeres Ordskvalder, saafremt der ikke er lidt mere Liv mellem Linierne hos jer end hidtil. Det interesserer mig i høj Grad at tale og diskutere om Livet med mine jævnaldrende og at følge med i det, I skriver, men naar jeres Artikler begynder at udstraale denne gruopvækkende, pathetiske og gammeltestamentlige Pessimisme som sidst, saa forlader de 90 % og jeg jer tre aldrende, som foretrækker at leve i jeres graa og overdrevne Bekymringer fremfor at leve det virkelige Liv, hvorved I først og fremmest forsømmer at opleve og nyde de tre skønneste Aar af jeres Ungdom, som maaske (hvem ved! Miraklernes Tid er ikke forbi endnu) kunde gi selv jer Styrke og Mod til ikke blot at leve videre, men til at leve videre som unge.

Naar jeg engang blir stor (det ske sent!), vil jeg spare sammen til en Statue af jer tre, som skal opstilles i Skolegaarden. I skal staa med hinanden om Livet, og paa Hovedet skal I hver ha en Hjælm, hvis Fjerbusk er formet som et Spørgsmaalstegn. Paa den hvide Marmortavle skal der staa følgende Inskription:

„Oleum et operam perdidimus.“

»Le rêveur«.

Lad os være ærlige!

Fortsat fra forrige Nr.

Kære „Humanist“! Ved De, der er noget, som hedder Surrogater? Der er nogle Mennesker, som ikke kender Livet selv, og derfor lever de - bevidst eller ubevidst - paa Surrogater, gaar op i deres „Hovedinteresse“ eller deres Lidenskab. Og der er det triste, at de, for hvem dette er ubevidst, tror, at deres egentlige Liv ligger i deres „Livsanskuelse“. Men i Ensomheden bry-

der alligevel Sjælens Skrig frem. Hvorfor ikke være ærlige? - Der er ogsaa nogle Mennesker, som Humanisterne ikke gerne vil kende. Men De kender dem ganske sikkert. Det er de Mennesker, hvis eneste Liv er et Surrogat, endda et meget utilfredsstillende Surrogat, de kender ingen aandelige Værdier, de har kun Instinktlivet. Det er de Tusinder, som har oplevet, at Humanismen er død (eller som aldrig har kendt den) og som ikke kender Gud. Hvis De ikke vil tro mig, saa læs den moderne Litteratur, læs Tom Kristensens „Hærværk“. Læs en klog Mand, som allerede for 40 Aar siden vidste, at Humanismen er død (Johannes Jørgensen: „Livsløgn og Livssandhed“ 1895). Hør et Citat. Der er talt om at udrydde den kristne Opdragelse af Skolen. Joh. Jørgensen svarer: „Men Kritik er nem. Kom med Eders positive Planer. Hvormed vil I altsaa glæde Verden, bæde de smaas og de stores, naar nu al den mørke middelalderlige Skræmsel er udryddet?“

Tier I? Men jeg hører en Røst, som svarer for Eder - Heinrich Heines Røst, som siger henover Eders Hoveder: „Champagne vil vi - Roser - og Dans af levende Nympfer!“

Sluttes i næste Nr.

Næste Nr. udkommer 1. Marts.

Udgivet af Gymnasieforeningen »HUGINN«.

Ansvarshavende Redaktør:

Victor Andreassen, Damarksgade 8.

Kasserer: Eigil Bak, Chr. d. 8.s Vej 36, Tlf. 392.

Tryk: J. Ernstsøn, Sønderg. 2, Silkeborg. Tlf. 470.

Prøv vort lækre

Wienerbrød

R. Bøgebjerg Pedersen

Skoletorvet — Telefon. 1163

H U S K

Johan Jaedes Afdeling for
Sportsartikler